

Den dolda historien bakom vers fyrtio – nummer tjugoeett

Det andra veropet – del åtta – Hesekiel nummer två

Jeff Pippenger

2026-08-05

Hesekiel representerar dem för vilka Lejonet av Juda stam har utfört ett undervisningsverk, och hans grundläggande undervisning är ”bud på bud”.

Till dem sade han: Detta är vilan, genom vilken ni kan låta den uttröttade finna ro; och detta är vederkvickelsen. Men de ville inte höra. Därför blev Herrens ord för dem bud på bud, bud på bud; rad på rad, rad på rad; här litet, där litet; för att de skulle gå och falla baklänges och bli krossade och snärjda och fångade. Jesaja 28:12, 13.

För närvarande öppnar Lejonet av Juda stam Hesekiels bok. Vi får veta att Hesekiel är en präst i det trettionde året, vare sig ”trettio” betecknar hans symboliska ålder som präst, eller det trettionde året i den profetiska linje som började vid Josias stora jubelår. De sista dagarnas slutliga prästerskap är de etthundafyrtiofyra tusen, och de forntida bokstavliga historierna förebådar en symbolisk historia i de sista dagarna.

Men ni skall kallas Herrens präster; man skall kalla er vår Guds tjänare; ni skall äta hednafolkens rikedomar, och i deras härlighet skall ni berömma er. Jesaja 61:6.

Hesekiel är en symbol för Guds folk i de yttersta dagarna – den heliga historia som varje profetiskt vittnesbörd identifierar. Denna heliga historia är den tredje ängelns rörelse, vilken särskilt förebildades genom den första ängelns rörelse år 1840. Den första ängelns rörelse var alfaängeln bland de tre änglarna, och den tredje är omegaängeln. Hesekiel är därför förenad med Petrus i de etthundafyrtiofyra tusens beseglingstid. Den symboliska historia där både Petrus och Hesekiel är placerade framställs som Paniums historia.

Den lilla boken

Hesekiel tar den lilla bokrullen, såsom också Johannes gjorde i Uppenbarelseboken 10.

Men du, människobarn, hör vad jag säger till dig; var inte upprorisk såsom det upproriska huset. Öppna din mun och ät det som jag ger dig. Och när jag såg, se, en hand räcktes ut till mig; och se, i den var en bokrulle. Och han bredde ut den framför mig; och den var skriven både på insidan och på utsidan; och där var skrivet klagosånger och suckan och ve. Och han sade till mig: Människobarn, ät det du finner; ät denna bokrulle och gå och tala till Israels hus. Så öppnade jag min mun, och han lät mig äta den bokrullen. Och han sade till mig: Människobarn, låt din buk äta och fyll ditt inre med denna bokrulle som jag ger dig. Då åt jag den, och den var i min mun söt som honung. Hesekiel 2:8–10, 3:1–3.

I Uppenbarelseboken tio åter Johannes den lilla bokrullen, och hela kapitlet representerar manifestationen av Guds kraft från den 11 augusti 1840 till den 22 oktober 1844.

”Den ängel som förenar sig i förkunnelsen av den tredje ängels budskap skall upplysa hela jorden med sin härlighet. Här förutsägs ett verk av världsomfattande omfattning och ovanlig kraft. Adventrörelsen 1840–44 var en härlig uppenbarelse av Guds makt; den första ängels budskap bars till varje missionsstation i världen, och i vissa länder rådde det största religiösa intresse som har bevitnats i något land sedan reformationen på sextonhundratalet; men dessa skall överträffas av den mäktiga rörelsen under den tredje ängels sista varning.” The Great Controversy, 611.

Hesekiel står i samklang med Johannes i Uppenbarelsebokens tionde kapitel, så Petrus, Johannes och Hesekiel står tillsammans på sin anvisade plats under beseglingstiden för de etthundrafyrtiofyra tusen.

1840 till 1844 representerar en fyraårsperiod som började när tidsprofetian, som tog sin början med en etthundrafemtioårig period den 27 juli 1299, inleddes. Dessa ”fem månader” upphörde och förenades med tidsprofetian om trehundra nittioett år och femton dagar, vilken avslutades den 11 augusti 1840, då den härliga uppenbarelsen av Guds makt blev uppenbarad ända till den 22 oktober 1844. Därefter upphörde tillämpningen av profetisk tid.

Och svor vid honom som lever i evigheters evighet, han som skapade himlen och det som är i den, och jorden och det som är på den, och havet och det som är i det, att tiden inte längre skulle vara. Uppenbarelseboken 10:6.

Profetisk tid upphörde som en giltig tillämpning av profetian den 22 oktober 1844. Hesekiel, Petrus och Johannes representerar var och en Guds kloka jungfrur i den första och andra ängels rörelse och även den tredje ängels rörelse.

Syner

De första ”elva” kapitlen i Hesekiel framställer en serie ”syner”, såsom anges i den första versen i det första kapitlet.

Det hände i det trettionde året, i fjärde månaden, på femte dagen i månaden, när jag var bland de bortförda vid floden Kebar, att himlarna öppnades, och jag såg syner från Gud. Hesekiel 1:1.

”Synerna” i de första elva kapitlen gavs först i kapitel ett vid floden Kebar, därefter utvecklades de vidare i kapitel tre genom synen på ”slätten” och sedan åter i kapitel åtta genom synen i Jerusalem. De tre platserna — floden Kebar, slätten och Jerusalem — representerar tre syner som tillsammans utgör en enda syn, vilken är de ”syner” som avses i vers ett och i de första ”elva” kapitlen.

Jubelår

Att betrakta det trettionde året som det trettionde året i den jubelcykel som började vid Josias berömda påsk och som sedan avslutades den 22 oktober är lätt att styrka, ty just denna särskilda

linje i den heliga historien framställs tydligt, rad på rad, med mer än ett vittne. Som exempel: påskan representerar vårhögtiderna och försoningsdagen representerar hösthögtiderna. Tredje Mosebok tjugotre står därför i samklang med den jubelcykel som började med Josia. Det finns andra linjer som överensstämmer med den historia som framställs genom kung Josia fram till den 22 oktober 573 f.Kr. Det historiska uppfyllandet den 22 oktober 573 f.Kr. av ett jubelår stöds av historikerna.

Kronologerna är i allmänhet tillfreds med att förlägga försoningsdagen till den 22 oktober 573 f.Kr., och Josias stora påsk år 622 f.Kr. är också ett av dessa bibliska kronologer accepterat datum. Påskan, en symbol för vårhögtiderna, inledde en fyrtionioårig jubelcykel, som avslutades vid symbolen för hösthögtiderna på försoningsdagen. De sju årsveckorna som utgjorde fyrtionio år var symbolerna för landets sabbat.

”På varje sida, vare sig det gäller historia, föreskrift eller profetia, genomstrålas Gamla testamentets skrifter av Guds Sons härlighet. I den mån det var av gudomlig instiftelse var hela judendomens system en sammanhängande profetia om evangeliet. Om Kristus ”vittna alla profeterna”. Apg. 10:43. Från löftet som gavs åt Adam, vidare genom patriarkernas led och den lagbundna hushållningen, gjorde himlens härliga Ljus Återlösarens fotspår tydliga. Siarna skådade Betlehems stjärna, den kommande Shilo, medan framtida ting drog förbi dem i ett hemlighetsfullt tåg. I varje offer framställdes Kristi död. I varje rökelsemoln steg hans rättfärdighet upp. Genom varje jubelårstrumpet förkunnades hans namn. I det heligaste rummets vördnadsbjudande mysterium bodde hans härlighet.” Messias, s. 211.

Sjutton

Sidkia hade förts till Babylon när Jerusalem föll fjorton år före 573 f.Kr. De judiska historikerna identifierar jubelårscykeln från Josia år 622 till den 22 oktober 573 som den 17:e jubelårscykeln. Tiden från slaget vid Rafia till slaget vid Panion var sjutton år. Ptolemaios var segrare i slaget vid Rafia, och han regerade som kungen i söder i sjutton år. Från ediktet i Milano till dess att Konstantin delade sitt rike år 330 var det sjutton år. I den sjuttonde jubelårscykeln förstördes Jerusalem av Nebukadnessar.

Ty Israels barn skall bli kvar många dagar utan kung och utan furste och utan offer och utan stod och utan efod och utan husgudar. Därefter skall Israels barn vända om och söka Herren, sin Gud, och David, sin kung; och de skall med bävan söka Herren och hans godhet i de yttersta dagarna. Hosea 3:4, 5.

Hosea behandlar ett ämne som har direkt anknytning till Sidkias fångenskap, även om det också representerar början på fångenskapen för det norra riket år 723 f.Kr. Anledningen till att Hoseas avsnitt har samband med Hesekiels vittnesbörd har att göra med förkastandet av Gud, när Israel insisterade på en mänsklig kung. Israels önskan att styras av en mänsklig kung, snarare än av en gudomlig Konung, framställs som ”er makts stolthet” i domen om ”sju tider” i 3 Mosebok 26.

Och om ni inte ens då vill höra mig trots allt detta, då skall jag tukta er sju gånger mer för era synder. Och jag skall bryta er makts stolthet, och jag skall göra er himmel som järn och er jord som koppar. 3 Moseboken 26:18, 19.

”Er makts stolthet” representerar Israels önskan att vara som världen och ha sin egen kung. Avlägsnandet av kungen från nordriket år 723 f.Kr. och därefter kung Sidkias fångenskap från sydkriket år 586 f.Kr. representerar krossandet av det forntida Israels ”stolthet”, och högmod går före fall. I Bibelns profetior är en ”makt” en kung eller ett rike, och Israels stolthet över att säkra sig en mänsklig kung markerar förkastandet av teokratien och den gudomliga Kungen.

Och det skedde, när Samuel var gammal, att han gjorde sina söner till domare över Israel. Namnet på hans förstfödde var Joel, och namnet på den andre Abia; de var domare i Beer-Sheba. Men hans söner vandrade inte på hans vägar, utan vek av efter oärlig vinning och tog mutor och förvred rätten. Då samlade sig alla Israels äldste och kom till Samuel i Rama och sade till honom: Se, du är gammal, och dina söner vandrar inte på dina vägar; sätt nu en kung över oss till att döma oss, såsom alla andra folk har. Men det misshagade Samuel, när de sade: Ge oss en kung till att döma oss. Och Samuel bad till Herren. Då sade Herren till Samuel: Hör folkets röst i allt vad de säger till dig; ty det är inte dig de har förkastat, utan mig har de förkastat, så att jag inte skall vara kung över dem. Såsom de i allt har gjort från den dag då jag förde dem upp ur Egypten ända till denna dag, genom att de har övergivit mig och tjänat andra gudar, så gör de också mot dig. Hör nu deras röst; dock skall du allvarligt varna dem och låta dem veta hur den kung skall handla som kommer att regera över dem. 1 Samuelsboken 8:1–9.

Det bör observeras att Israel vid den tidpunkten inte endast förkastade Gud som sin konung, utan också Profetians Ande, sådan den representerades av Samuel, ty det heter: ”de har övergivit mig och tjänat andra gudar; så gör de också mot dig.”

”Satan är ... ständigt upptagen med att tränga fram det oäkta — för att leda bort från sanningen. Satans allra sista bedrägeri kommer att vara att göra Guds Andes vittnesbörd verkningslöst. ”Där ingen uppenbarelse finns, blir folket tygellöst” (Ordspråksboken 29:18). Satan kommer att verka sinnrikt, på olika sätt och genom olika redskap, för att rubba förtroendet hos Guds kvarlevande folk för det sanna vittnesbördet.

”Ett hat kommer att upptändas mot Vittnesbörden, ett hat som är sataniskt. Satans verksamhet kommer att gå ut på att rubba församlingarnas tro på dem, av detta skäl: Satan kan inte ha en så fri väg att införa sina bedrägerier och binda själar i sina villfarelser, om Guds Andes varningar, tillrättavisningar och råd hörsammas.” Selected Messages, bok 1, s. 48.

Det sista bedrägeriet för det forntida Israels teokrati var ett förkastande inte bara av Gud, utan också av Profetians Ande. Det förkastandet år 1097 f.Kr. är en förebild för det sista bedrägeriet inom den laodiceiska sjundedagsadventismen år 1863. De ”sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex är Guds ord, och Profetians Ande säger om de ”sju tiderna” att de ”inte borde ändras”.

”Jag har sett att 1843 års profetiska tavla var ledd av Herrens hand och att den inte borde ändras; att siffrorna var sådana som Han ville ha dem; att Hans hand vilade över och dolde ett misstag i några av siffrorna, så att ingen kunde se det, förrän Hans hand togs bort.” Early Writings, 74.

Profetians Ande gav uppenbarligen sitt godkännande åt de ”sju tiderna”, och hennes godkännande var en varning att inte ändra siffrorna på kartan, där ”de sju tiderna” utgör mittkolumnen och det

övre högra hörnet. Med Uriah Smiths förfälskade karta år 1863 började det fortskridande förkastandet av de grundläggande sanningarna, förebildat av det forntida Israel i deras förkastande av Gud, och Profetians Ande identifierade upproret år 1863. Dateringen av upproret 1863 överensstämmer med den profetiska linje som framställs i Hesekiels bok. I den historiska linjen var slutpunkten Jerusalems förstörelse, vilken var en förebild på söndagslagen. Tiden från 1863 till den snart ankommande söndagslagen förebildades av historien från kung Saul år 1097 f.Kr. till Sidkia år 586 f.Kr.

Sidkia fördes bort i fångenskap till Babylon fjorton år före jubelåret 573 f.Kr. Den sjuttonde jubelcykeln började år 622 f.Kr., och i det trettionde året framträder Hesekiel som präst år 591 f.Kr.; sedan, fem år senare, förstördes Jerusalem år 586 f.Kr. Staden förstördes på samma dag på året som den förstördes den andra gången år 70 e.Kr. av Titus. Vers ett i Hesekiel 1 ligger fem år före Jerusalems förstörelse och nitton år före tempelsynen i kapitel fyrtio.

I det tjugofemte året av vår fångenskap, i årets början, på tionde dagen i månaden, på fjortonde året efter det att staden hade blivit slagen, just på den dagen var Herrens hand över mig, och han förde mig dit. Hesekiel 40:1.

För olydnad mot förbundet om landets sabbat angav Gud att ”sju tider” skulle vara förbannelsen för olydnad mot det sjunde året, som är landets sabbat. ”Tid” är ett år, och ett ”år” är tre hundra sextio dagar, och sju gånger tre hundra sextio är två tusen fem hundra tjugo år. Milleriterna må inte ha använt uttrycket ”de tjugofemhundratjugo”, men båda deras heliga tavlor angav numeriskt de två tusen fem hundra tjugo åren.

Uttalandet om förbannelsen av sju tider över både det norra riket Israel och det södra riket Juda var den första, eller man kan säga den ”grundläggande”, eller man skulle till och med kunna säga den ”alfa”-förståelse som William Miller hade. År 1863 förkastade den laodiceiska Sjundedagsadventistkyrkan den grundläggande förståelsen av Millers upptäckter; ”upptäckter” som utgjorde hela grunden för den milleritiska rörelsen. Inspirationen varnade uttryckligen för att detta kunde ske, och det har det gjort, och det skedde för länge sedan.

Grunden till det tempel som återuppbyggdes efter fångenskapen i Babylon fullbordades under den första förordningens historia och före den andra förordningen. Templet blev fullständigt uppbyggt i den andra förordningens historia. I den tredje förordningen återställdes nationell suveränitet åt det bokstavliga forntida Israel. William Miller representerade den första ängeln som anlände år 1798 och gavs kraft den 11 augusti 1840. Den andra ängeln anlände efter att grunderna hade lagts, såsom det representeras av 1843 års karta, som publicerades i maj 1842. Vid den första besvikelsen år 1844, alfavesvikelsen år 1844, anlände den andra ängeln och även dröjsmålets tid i liknelsen om jungfrurna, och när den andra ängels budskap gavs kraft vid lägermötet i Exeter blev templet fullbordat. Sedan, vid den stora, eller omegabesvikelsen år 1844, kom Förbundets Budbärare plötsligt till sitt tempel, till uppfyllelse av de två tusen trehundra åren som började vid den tredje förordningen och slutade vid den tredje ängels ankomst.

Josia betyder ”Guds grundval”. Vare sig det är kung Josia eller Josia Litch, är båda symboler för grundvalarna, såsom de framställs i historien om det första dekretet och såsom de representeras av

vårhögtiderna, vilka anges i de första tjugotvå verserna av Tredje Moseboken tjugotre. Grundvalarna, vårhögtiderna och det första dekretet är alla symboler för 1840 och bemyndigandet av den första ängeln. Den 22 oktober 573 f.Kr., såsom det framställs i Hesekiel kapitel fyrtio och vers ett, är en symbol för den 22 oktober 1844 och öppnandet av domen över de döda, och också en symbol för den 11 september 2001 vid öppnandet av domen över de levande. Var och en som har följt dessa artiklar bör känna till de tillämpningar jag använder.

Hesekiel är en symbol inom den profetiska historia som framställs i hans skrifter. Hesekiel är där när de tjugofem männen tillber solen i slutet av kapitel åtta. Han var också där i de följande kapitlen när ”beseglingen som följs av slaktandet” kommer över Jerusalem, vilket Ellen White identifierar som Sjundedagsadventistsamfundet. I de första elva kapitlen förs Hesekiel in i den himmelska helgedomen för att ta emot sina instruktioner, såsom milleriterna kallades att göra år 1844, och såsom denna rörelse nu kallas att göra.

Så skall Hesekiel vara ett tecken för er: allt vad han har gjort skall ni göra; och när detta sker, skall ni inse att jag är Herren Gud. Hesekiel 24:24.

När detta kommer

När vi i de yttersta dagarna når den punkt då de ting som Hesekiel framställde upprepar sig bland Guds folk, då har vi nått Hesekiels tecken. När du vet att Hesekiel representerar de etthundrafyrtiofyra tusen, och du vet det på en sådan nivå av tro och förståelse att du äger den helgade förväntan att allt som Hesekiel framställde i sina skrifter är en förebild för en helig följd av händelser i de yttersta dagarna som rör de etthundrafyrtiofyra tusen—när du vet detta, då ”skolen I veta” att ”Herren” är ”Gud.”

Vi kommer att fortsätta dessa tankegångar i nästa artikel.